

**МАТЕРІАЛИ ДО БІОГРАФІЧНОГО СЛОВНИКА
«НАУКОВО-ПЕДАГОГІЧНІ ПРАЦІВНИКИ ГЛУХІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО
ПЕДАГОГІЧНОГО УНІВЕРСИТЕТУ
ІМ. О. ДОВЖЕНКА, 1952 – 1991 РР.» (ЛІТЕРИ «М – Н»)**

Реконструйовано життєвий та кар'єрний шлях науково-педагогічних співробітників (прізвища яких починаються на літери «М – Н») Глухівського національного педагогічного університету ім. О. Довженка, котрі працювали у ВНЗ за радянської доби. Запропонований перелік є продовженням матеріалів, які були опубліковані у «Історичних судіях суспільного прогресу» (№ 2, 2014 р. та № 3, 2015 р.). Для створення біографічного нарису про Ф. Мазура також використовувалися матеріали архіву Криворізького державного педагогічного інституту.

Ключові слова: науково-педагогічні працівники, виш, кафедра, ректорат, посада.

-М-

Мазена Людмила Олександрівна народилася 28 листопада 1959 р. у Потсдамі в НДР (нині – Федеративна республіка Німеччина) у родині службовця. До першого класу пішла 1966 р. у Київській СШ № 166. 1967 р. родина перебралася до Путивля. 1974 р. закінчила 8 класів Путивльської СШ № 2. 1974 – 1978 рр. – навчалася у Путивльському педучилищі.

Впродовж 1978 – 1983 рр. – навчалася на педагогічному факультеті Київського ДПІ ім. О. М. Горького (спеціальність «педагогіка і психологія», кваліфікація «викладач-дослідник з педагогіки і психології»). За направленням Міносвіти УРСР у 1983 – 1984 рр. працювала викладачем педагогіки і психології в Путивльському педучилищі.

За направленням Міносвіти УРСР 26 січня 1984 р. призначена на посаду молодшого наукового співробітника НДЧ за темою № 23 Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 3 квітня 1985 р. переведена на посаду викладача кафедри педагогіки і психології. Викладача курс «Психологія і етика сімейного життя». Звільнена 29 вересня 1986 р. у зв'язку із зарахуванням до очної аспірантури НДІ психології МО УРСР.

Член ВЛКСМ з 1974 р. У персональній анкеті зазначено володіння англійською мовою зі словником.

(ВАГНПУ, ОСВ Л. О. Мазени, пагінація відсутня).

Мазур Фелікс Адамович народився 25 лютого 1911 р. у с. Оринин (Кам'янець-Подільський повіт Подільської губернії, нині – у складі Кам'янець-Подільського району Хмельницької області) у польській селянській родині (у анкеті КРДПІ, заповненій пізніше, вказано, що у родині службовців). Один з братів помер 1932 р., інший – загинув 1945 р.

У 1929 – вересні 1930 рр. – реєстратор Орининського райвиконкому Кам'янецької округи, заочно навчався у Кам'янець-Подільському педтехнікумі. Впродовж вересня 1930 – вересня 1933 рр. – директор і вчитель початкової школи у с. Жабинці Орининського району. У період з жовтня 1933 до 25 серпня 1935 рр. перебував у лавах в РСЧА. Військову службу проходив в окремому артдивізіоні 25 Чапаївської стрілецької дивізії у Кременчуці. Впродовж 1935 – 1939 рр. навчався на географічному факультеті Київського ДПІ ім. О. М. Горького (спеціальність «географія», кваліфікація «викладач географії середньої школи»). 4 липня 1939 – 20 липня 1940 рр. – директор і вчитель Фастівської школи № 20. 20 липня 1940 – липень 1941 рр. – директор і вчитель Ржищівської школи № 1. Із липня 1941 – 4 листопада 1946 рр. – у складі РСЧА. Воював на території Польщі та Німеччини. На окупованій території лишилися батьки, дружина та батьки дружини.

У липні 1941 – квітні 1942 рр. – слухач Вищого військово-педагогічного інституту Червоної армії ім. М. І. Калініна (спеціальність – «пропагандист Червоної армії, історик»), що розташовувалося у містах Калінін і Ташкент. Впродовж 1942 – 1944 рр. проходив службу на

різних посадах Калінінського фронту (з 25 жовтня 1943 р. – І Прибалтійський): травень-липень 1942 р. – комісар мінометного батальйону 215 СП 179 СД; 28 серпня – 1 жовтня 1942 р. – інструктор пропаганди 619 арт. полку 179 СД; 1 жовтня – 3 грудня 1942 р. – старший інструктор пропаганди і агітатор політвідділу 179 СД, з 3 грудня 1943 р. до 5 травня 1944 рр. – заступник командира по НЧ окремого артилерійського мото-механізованого дивізіону 46 мм бригади. 13 трав 1944 – 5 червня 1946 рр. – начальник політвідділу дивізії, начальник політвідділу 1 армії І Білоруського фронту. У травні-жовтні 1946 р. перебував у резерві ГоловПУ РСЧА.

Після демобілізації, з 4 грудня 1946 до 10 серпня 1952 рр. – директор і викладач Ржищівського педучилища, займався відбудовою закладу, нагороджений значком «Відмінник народної освіти УРСР», грамотою Міносвіти УРСР.

Наказом Міносвіти УРСР 8 серпня 1952 р. переведений на посаду директора Глухівського учительського інституту. 1954 р. – входив до авторського колективу підручника «Русский язык для II класса школ с украинским языком обучения» (Радянська школа, 5 перевидань, 7,5 д. а.).

Після реорганізації Глухівського учительського інституту в педінститут, 7 січня 1955 р. – переведений на посаду старшого викладача кафедри географії ГПІ. У березні 1955 р. – прикомандирований до річної заочної аспірантури інституту економіки АН УРСР, де перебував з до жовтня 1956 рр. 1 вересня 1955 р. звільнений у зв'язку з переходом на роботу у інший вуз (Ворошиловградський ДПІ). 1955 – 1956 рр. – старший викладач кафедри (економічної) географії ВДПІ ім. Т. Г. Шевченка. 1 вересня 1956 – 15 травня 1961 рр. – викладач політекономії, заступник директора по учбовій та науковій роботі Ізмаїльського ДПІ.

29 березня 1959 р. в СВР Київського фінансово-економічного інституту захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата економічних наук за темою «Развитие и размещение сельского хозяйства Сумской области УССР». Публікував статті у журналі «Радянська школа». 1965 отримав грамоти Міносвіти УРСР та Республіканського комітету профспілки працівників освіти.

Перебував на посаді ректора Криворізького ДПІ з 15 травня 1961 до 7 травня 1973 рр. За роботу в КРПІ нагороджений орденом «Знак Почета». 27 серпня 1973 р. переведений на посаду доцента кафедри марксизму-ленінізму (0,5 ставки). 3 вересня 1981 р. – доцент кафедри політекономії та наукового комунізму (0,5 ставки). Звільнений 3 листопада 1986 р. за власним бажанням у зв'язку з виходом на пенсію.

У 1952 – 1955 рр. – депутат Глухівської райради. 1957 – 1961 рр. – депутат Ізмаїльської міськради. 1961 – 1965 рр. – депутат Криворізької міськради. У Червоній армії служив у 1933 – 1935 рр. та 1941 – 1946 рр. Під час війни як політпрацівник брав участь в боях в Білорусі, Польщі, Німеччині. Військове звання – полковник. Був нагороджений 6 військовими орденами та 5 медалями СРСР та ПНР – «Красная Звезда» (квітень 1943 р.), двома «Орденами Отчественной войны» I ст. (квітень 1945 р., травень 1946 р.), «Krzyż Srebrny Zasługi» (1945), Order «Krzyż Grunwaldu» III klasy (1946 р.), «Złoty Krzyż Zasługi» (1946 р.). У мирний час був удостоєний ордена «Знак Почета», нагрудного значка «Відмінник народної освіти УРСР» та грамоти Міносвіти УРСР.

У персональній анкеті зазначено слабкий рівень володіння німецькою мовою. Член ВЛКСМ у 1930 – 1939 рр. Член ВКП(б) з 1940 р.

(*ВАГНПУ, ОСВ Ф. А. Мазура, 15 арк.; ВА Криворізького державного педагогічного інституту, ОСВ Ф. А. Мазура, 41 арк.*).

Макаренко Володимир Ілліч народився 6 лютого 1929 р. у Глухові (Глухівська округа, нині – Сумська область) в родині службовців. Навчався у Глухівській СШ № 3. 1950 р. закінчив Глухівський технікум механізації та електрифікації сільського господарства. 1950 – 1951 рр. – лаборант тракторного кабінету цього ж навчального закладу. У 1951 – 1964 рр. – викладач спецдисциплін Глухівського СПТУ № 1 (в автобіографії вказана «школа механізації»). Впродовж 1956 – 1963 рр. навчався у Всесоюзному сільськогосподарському інституті заочної освіти у Балашихі (спеціальність «механізація сільського господарства», кваліфікація «інженер-механік»). 1964 – 1979 рр. – майстер з ремонт автотранспорту Глухівської ПЕМ.

10 вересня 1979 р. призначений на посаду викладача кафедри трудового навчання з погодинною оплатою Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений 7 жовтня 1980 р. у зв'язку зі смертю.

Член КПРС з 1965 р.

(ВАГНПУ, ОСВ В. І. Макаренка, 22 арк.).

Мамай Сергій Михайлович народився 1 березня 1961 р. у м. Горлівка Сталінської (з 9 листопада 1961 р. – Донецької) області у родині службовця. У 1980 р. – викладач Глухівської дитячої музичної школи. 1980 – 1982 рр. – служба в лавах Радянської армії, рядовий музикант оркестру ГРВН у м. Вюнедорф в НДР. Впродовж 1982 – 1983 – вчитель Глухівської дитячої музичної школи. Між 1983 – 1988 рр. навчався на історичному факультеті Московського ордена Леніна і ордена Трудового Червоного Прапора ДПІ ім. В. І. Леніна (спеціальність «історія з додатковою спеціальністю «радянське право», кваліфікація «учитель історії, суспільствознавства та радянської держави і права»).

За направленням Міносвіти УРСР 18 серпня 1988 р. прийнятий на посаду асистента кафедри марксизму-ленінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 3 січня 1989 р. звільнений у зв'язку з переїздом за місцем проживання дружини у Московську область.

Член ВЛКСМ з 1975 р. У персональній анкеті зазначено володіння німецькою мовою зі словником.

(ВАГНПУ, ОСВ С. М. Мамає, пагінація відсутня).

Мануйлов Леон Акимович народився 25 червня 1907 року у присілку Городець Шумяцької волості Климовицького повіту Могильовської губернії (нині – село у складі Озерного сільського поселення Шумяцького району Смоленської області РФ) у багатодітній селянській родині (мав 9 братів і сестер). 1922 р. закінчив Шумяцьку семирічну школу. 1922 – 1929 рр. – працював у сільському господарстві. 1929 – 1933 рр. – забійник у шахті Перший Горлівський рудник на Донбасі. 1933 – 1934 рр. – хворів та працював вдома. 1934 – 1936 рр. – працював у будівельному загоні Харкова та навчався у Харківському ветеринарному інституті. Впродовж 1936 – 1941 рр. навчався на педіатричному факультеті Харківського медичного інституту (кваліфікація «лікар», спеціальність «педіатрія»). Після закінчення вишу направлений на роботу в Шалигінський район Сумської області. Перебував на окупованій німцями території у с. Дунаєць Глухівського району. У 1943 р. працював на посаді лікаря-інфекціоніста та роз'їзного лікаря у Борзні. 1944 – 1946 рр. – служив у Червоній армії (лікар в/ч 21696). 1946 – 1952 рр. – головний лікар Шумяцької райлікарні. За сімейними обставинами переїхав на Сумщину, і у 1952 – 1960 рр. працював головним лікарем Дубов'язівської районної лікарні. 1960 – 1961 рр. – лікар-терапевт Глухівської лікарні.

2 січня 1961 р. призначений на посаду старшого викладача медичної справи Глухівського ДПІ. Звільнений 16 жовтня 1968 р. за власним бажанням за станом здоров'я.

Вибирався депутатом Шумяцької райради та Дубов'язівської районної та селищної ради.

Безпартійний. (ВАГНПУ, ОСВ Л. А. Мануйлова, 21 арк.).

Маньков Микола Іванович народився 8 лютого 1931 року. Впродовж 1961 – 1965 рр. навчався в Одеському технікумі вимірів Чорноморського раднаргоспу (спеціальність «контрольно-вимірювальні та регулювальні прилади», кваліфікація «технік-електромеханік»).

23 жовтня 1972 р. тимчасово призначений на посаду викладача практикуму у навчальних майстернях Глухівського ДПІ. 2 липня 1973 р. призначений завідувачем майстернями трудового навчання цього ж вишу. 24 серпня 1974 року звільнений за власним бажанням у зв'язку зі зміною місця проживання.

(ВАГНПУ, ОСВ М. І. Манькова, 13 арк.).

Матюшенко Світлана Дмитрівна народилася 6 жовтня 1953 р. у м. Коканд Ферганської області Узбецької РСР. 1970 – 1971 рр. – діловод, секретар та бібліотекар

Кокандського ДПІ. Впродовж 1971 – 1975 рр. навчалася на факультеті англійської мови Кокандського ДПІ (спеціальність «англійська мова», кваліфікація «вчитель англійської мови»), 1982 – 1986 рр. – на факультеті російської мови і літератури того ж вишу (спеціальність «російська мова і література», кваліфікація «вчитель російської мови і літератури»).

1975 – 1977 рр. – вчителька рос мови СШ № 19 (Багдадський район, Ферганська область). 1977 – 1979 рр. після заміжжя та переїзду до чоловіка працювала вихователем дитячого садка у Жданові (нині – Маріуполь). 1979 – 1982 рр. – після розлучення, повернулася в Узбекистан. Працювала вчителькою англійської мови у Коканді та Багдадському р-ні (СШ № 19, 20, 21). 1983 – 1985 – вчителька російської мови Фрунзенського ВНО (СШ 12 та 25). 1985 – 1987 рр. – завуч загальноосвітніх дисциплін і викладач російської мови та літератури Кокандського СПТУ № 30. 1987 р. поступила в цільову очну міжвідомчу аспірантуру НДІ викладання російської мови в національній школі АПН СРСР. 1989 р. відрахована за сімейними обставинами з правом відновлення. Працювала над написанням теми «Межпредметные связи в обучении русскому языку в национальной школе». Здала кандидатські мінімуми з марксистсько-ленінської філософії та історичного матеріалізму.

24 листопада 1989 р. прийнята на посаду старшого викладача кафедри російської мови і літератури Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнена 31 серпня 1990 р. у зв'язку із скороченням штатів.

У персональній анкеті зазначено володіння англійською мовою. Мала військове звання сержанта цивільної оборони.

(ВАГНПУ, ОСВ С. Д. Матюшенко, пагінація відсутня).

Мачула (після одруження у 1964 р. – Ляшко) Катерина Семенівна народилася 15 лютого 1940 року у с. Хотінь Хотінського району Сумської області (нині – Сумський район). У 1947 – 1957 рр. навчалася у Хотінській СШ. Впродовж 1957 – 1961 рр. навчалася на факультеті педагогіки і методики початкової освіти Глухівського ДПІ (кваліфікація «учитель початкових класів школи», спеціальність «педагогіка і методика початкової освіти»). У 1961 – 1963 рр. – вчитель вихователь школи-інтернату у м. Славути Хмельницької області. Була секретарем комсомольської організації школи.

14 жовтня 1963 р. обрана на посаду асистента кафедри педагогіки Глухівського ДПІ. 1 вересня 1968 р. звільнена у зв'язку із зарахуванням до стаціонарної цільової аспірантури науково-дослідного інституту педагогіки УРСР.

Член ВЛКСМ з 1954 р. Кандидат у члени КПРС з 1963 р. У персональній анкеті зазначено володіння німецькою мовою.

(ВАГНПУ, ОСВ К. С. Мачули-Ляшко, 23 арк.).

Мединцев Анатолій Григорович народився 17 листопада 1938 р. с. Городовиково Малодербетовського району Калмицької АРСР РРФСР (нині – селище Бурул Городовиковського району, Республіка Калмикія, Південний федеральний округ РФ) у селянській родині. 1946 р. родина перебралася до сел. Курахівки Селидівського району Сталінської (нині – Донецької) області. 1956 р. закінчив Курахівську СШ № 1. 1956 – 1958 рр. – навчався у Донецькому технікуму культпросвітпрацівників. 1958 р. – півроку був завідувачем клубу шахті «Гострий» (сел. Гостре, Селидівська міськрада Сталінської області). 1958 р. призваний до лав Радянської армії, службу проходив у ВЧ 17527, наступного року комісований за станом здоров'я. 1959 р. – електромонтер високовольтної лінії тресту «Селидіввугілля» у Курахівці. 1959 – 1961 рр. – завідувач Курахівським селищним клубом. 1961 р. родина перебралася до Волгограда. 1961 – 1962 рр. – ливарник Волгоградського ливарно-механічного заводу. 1962 – 1963 рр. – патентувальник (термітник) Волгоградського сталепроводоканатного заводу. 1963 – поступив на історичний факультет Волгоградського ДПІ. 1965 р. перевівся на третій курс істфаку Донецького держуніверситету, який за три роки закінчив (спеціальність «історія», кваліфікація «історик, викладач історії та суспільствознавства»). За направленням три роки відпрацював у с. Нетайлівка Ясинуватського району Донецької області (восьмилітня школа, консультпункт середньої очно/заочної школи). 1 жовтня 1971 р. – асистент Донецького ДУ. 1973 р. – старший викладач. 30 травня 1977 р. захистив кандидатську дисертацію

«Деятельность местных Советов Донбасса в период построения фундамента социализма в СССР (1926 – 1932 гг.)». 10 березня 1982 р. – присвоєне вчене звання доцента кафедри історії СРСР. За час роботи в ДонДУ був заступником секретаря парткому університету, секретарем партбюро історичного факультету, секретарем партбюро кафедри у СлДПІ, заст. завідувача кафедри історії СРСР ДонДУ. 1984 – 1986 рр. – доцент кафедри історії КПРС і політекономії Слов'янського ДПІ.

На 1986 р. мав 19 публікації, серед них статті у журналах «Наукові праці з історії КПРС», «УДЖ», «Памятники Украины», «История СССР», «Архиви України», співавтор трьох монографій.

2 лютого 1987 р. обраний на посаду доцента кафедри марксизму-ленінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений 2 жовтня 1987 р. за власним бажанням.

Член КПРС з 1971 р. У персональній анкеті зазначено володіння зі словником англійською та німецькою мовами. Також зазначено факт перебування 1973 р. у Швейцарії в туристичній поїздці.

(ВАГНПУ, ОСВ А. Г. Мединцев, 21 арк.).

Мельник Петро Федорович народився 19 жовтня 1950 р. у м. Макіївка Донецької області у родині робітника. 1960 р. родина переїхала до Кривого Рогу. 1967 р. закінчив Криворізьку СШ № 17 та юнацьку математичну школу при КРДПІ. Впродовж 1967 – 1972 рр. – навчався на факультеті електрифікації та автоматизації гірничих підприємств Криворізького гірничорудного інституту (спеціальність «електрифікація та автоматизація гірничих робіт», кваліфікація «гірничий інженер-електрик»). Під час навчання був комсоргом факультету, командиром опергрупи ДНД, громадським автоінспектором, позаштатним співробітником міліції. Після проходження військових зборів присвоєне звання лейтенанта. 1972 – 1975 рр. – інженер-електрик колгоспу ім. XXI з'їзду КПРС у Каховському районі Херсонської області. Був членом комсомольського бюро колгоспу. Член Каховського міськкому комсомолу у 1973 – 1975 рр., пропагандистом і керівником школи комсомольського навчання. 1975 р. – лаборант з 300-годинним навчальним навантаженням Новокаховського технікуму гідромеліорації, механізації та електрифікації сільського господарства. Впродовж 1975 – 1976 рр. – слухач педагогічного факультету Української ордену Трудового Червоного Прапора сільськогосподарської академії (спеціальність «електрифікація сільського господарства», кваліфікація «викладач сільськогосподарських технікумів та шкіл з предмету «електрифікація сільського господарства»), був членом комсомольської організації факультету.

15 листопада 1976 р. призначений на посаду молодшого наукового співробітника науково-дослідного сектору Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 22 грудня 1976 р. призначений на посаду викладача кафедри загальнотехнічних дисциплін і фізики ГДПІ ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Викладав дисципліни «Гідравліка і гідравлічні машини», «Загальна теплотехніка і теплові машини», практичні заняття до спецкурсу «Електрорадіотехніка». 30 серпня 1977 р. звільнений з роботи за власним бажанням у зв'язку із переїздом на нове місце проживання.

Член ВЛКСМ з 1965 р.

У персональній анкеті зазначено володіння зі словником англійською та французькою мовами. Також повідомлено, що мав спортивні розряди з гімнастики, баскетболу, волейболу, легкої атлетики, багатоборства ГПО, плавання та підводного плавання.

(ВАГНПУ, ОСВ П. Ф. Мельника, 22 арк.).

Мирецький Мечислав Владиславович народився 20 липня 1909 року у м. Шепетівка Заславського повіту Волинської губернії (нині – Хмельницька область) в родині робітника цукрового заводу. Після смерті батька від тифу у 1921 р., у літній період у 1923 – 1925 рр. працював на лісорозробках та на завод помічником слюсаря. 1927 р. закінчив навчання у семилітній школі. У 1927 – 1930 рр. навчався у Шепетівському педагогічному технікумі. У 1930 – 1932 рр. – вчитель у с. Ямпіль та с. В'язовець (нині – Білогірський район Хмельницької області). У жовтні 1932 р. був делегатом Всеукраїнського з'їзду працівників освіти. 1932 –

1933 рр. – учитель 5-7 класів Городищенської ПСШ (Шепетівський р-н). Впродовж 1933 – 1938 рр. навчався на філологічному факультеті Київського державного університету (спеціальність «українська мова і література», кваліфікація «філолог»). 1938 – 1941 рр. – учитель Коростишівського педучилища. 1941 р. евакуйований до м. Ростов-на-Дону. У серпні 1941 – січні 1942 рр. – вчитель Кагальницької СШ Азовського району Ростовської області. У станиці Кагальник входив до складу винищувального батальйону, працював на сільгоспроботах у колгоспі. Після заняття німцями Таганрогу, отримав дозвіл евакуюватися на Кубань. У січні – серпні 1942 р. – інспектор шкіл Лиманського РВНО (станція Єй-Укріпленіє, Краснодарський край), займався організацією дитячих майданчиків. Після захоплення німцями Батайська отримав дозвіл на евакуацію, проте до пункту призначення не дійшов, оскільки навколишні території на той час вже захопили румуни. Перебував на окупованій території. Працював сторожем та пастухом на МТФ (молочно-товарній фермі) «Заветы Ильича» (серпень 1942 – лютий 1943 рр.) станиця Ново-Дерев'яновка Ново-Мінського району Краснодарського краю (окупантами заплановано включити землі до райхскомісаріату Кавказ, генеральний комісаріат Кубань). У 1943 – 1944 рр. – вчитель Ново-Мінської СШ Кам'янського району Краснодарського краю. У 1944 – 1945 рр. – завуч Коростишівського педучилища. Наступні чотири роки – учитель російської мови та каліграфії того ж навчального закладу. У 1949 – 1955 рр. – учитель Бершадського педучилища. Після ліквідації вищезгаданого закладу, у 1955 – 1957 рр. – вчитель Немирівського педучилища. У 1945 – 1948 рр. – секретар дільничної виборчої комісії в Коростишеві.

За наказом Міносвіти УРСР 17 серпня 1957 р. переведений до Глухівського державного педагогічного інституту та призначений на посаду старшого викладача каліграфії і методики мови. Звільнений 23 серпня 1961 р. у зв'язку «із закінченням строку роботи, який встановлений законодавством про конкурси».

Нагороджений медаллю «За доблестный труд в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (1947 р.). За інформацією персональної анкети мав слабкий рівень володіння білоруською, німецькою, польською та чеською мовами. Безпартійний. Член ВЛКСМ у 1928 – 1933 рр.

(ВАГНПУ, ОСВ М. В. Мирецького, 10 арк.).

Михалевська Галина Іванівна народилася 5 грудня 1914 року на станції Скаржиско Люблінської губернії (нині – станція Скаржисько-Каменна Свентокшиського воєводства, Польща) у родині вчителів. Наступного року родина евакуювалася до Белгорода, де перебувала упродовж п'яти років. У 1920 р. родина перебралася до с. Ново-Економічне Гришинського району Донецької губернії (нині – смт Новоекономічне Покровського району Донецької області). 1930 – 1931 рр. – учитель-груповод школи с. Прелесне Слов'янського району. 1931 – 1932 рр. – вчитель математики у с. Нікополь Барвінківського району Харківської області. Впродовж 1932 – 1937 рр. – навчалася на фізико-математичному факультеті Київського державного університету (кваліфікація «математик», спеціальність «математика»). У 1937 – 1938 рр. – вчитель математики 8-10 класів у Київській СШ № 8. 1938 – 1941 рр. – вчитель математики 8-10 класів у Київській СШ № 1. У серпні – жовтні 1941 р. – вчитель математики у м. Рубіжному. Евакуювалася у Барнаул, де у 1942 – 1944 рр. працювала завучем шкільного дитбудинку № 8, викладачем математики у педучилищі та військовій частині 41505 (офіцерський артилерійський учбовий полк). Впродовж 1944 – 1947 рр. – викладач математики Київського педінституту ім. О. М. Горького та аспірантка Українського науково-дослідного інституту педагогіки за спеціальністю «методика математики». Складено кандидатські мінімуми з діалектичного та історичного матеріалізму, двох іноземних мов, спеціальної дисципліни. У 1945 – 1947 рр. – завідувач відділу фізмат редакції журналу «Радянська школа». 1947 – 1949 рр. – старший викладач Українського філіалу суспільного університету. 1949 – 1950 рр. – асистент кафедри вищої математики Київського авто-дорожного інституту та заочного енерго-інституту. 1950 – 1951 рр. – викладач Київського технологічного інституту харчової промисловості ім. А. І. Мікояна. У 1951 – 1953 рр. – вчитель математики Київських СШ № 70 та № 12. Працювала над написанням дисертаційної роботи «Прямая и плоскость в курсе геометрии средней школы».

За наказом Міносвіти УРСР 15 серпня 1953 р. призначена на посаду «завідуючого кафедрою математики та старшого викладача кафедри математики» Глухівського учительського інституту. Звільнена 18 серпня 1955 р. у зв'язку переводом до Кременецького ДПІ.

Брат був завідувачем кафедри у Ленінградському військово-морському училищі ім. Фрунзе.

Нагороджена медаллю «За доблестний труд в Великий Отечественній війні 1941 – 1945 гг.» (1946 р.). За інформацією персональної анкети мала слабкий рівень володіння англійською та французькою мовами. Безпартійна.

(ВАГНПУ, ОСВ Г. І. Михалевської, 15 арк.).

Михальченко Тамара Іванівна (до шлюбу 1953 р. дівоче прізвище – Костіна) народилася 27 липня 1930 року в селі Раздольє Дагестанської АСРР РСФРР (нині – Тарумівський район Республіки Дагестан РФ) у родині робітника.

Впродовж 1948 – 1952 рр. навчалася на відділенні німецької мови факультету іноземних мов Північно-Осетинського ДПІ імені Коста Хейлагурова (м. Дзауджикау, з 1990 р. – Владикавказ) та здобула кваліфікація «учителя іноземної мови середньої школи» за спеціальністю «німецька мова». У 1952 – 1953 рр. – вчитель німецької мови 7-10 класів у м. Ізбербаш (Дагестанська АРСР РРФСР). 1954 – 1956 рр. перебувала у Східній Німеччині (НДР) за місцем служби чоловіка. У 1955 – 1956 рр. викладач німецької мови вечірньої загальноосвітньої школи у НДР. 1956 р. родина перебралася до Києва. У травні – вересні 1959 р. – інспектор-методист Київського філіалу Всесоюзного заочного інституту текстильної та легкої промисловості (на тимчасовій основі). У 1959 – 1960 рр. – викладач кафедри іноземних мов Київського інституту легкої промисловості. 1960 – 1965 рр. – викладач кафедри іноземних мов Київського філіалу Московського технологічного інституту місцевої промисловості. У 1965 – 1970 рр. – родина переїхала за місцем служби чоловіка у ПНР. Перші два роки працювала учителем німецької мови вечірньої ЗОШ при в/ч 62897 (м. Ключево, нині – Західнопоморське воєводство Польщі), наступні три роки вчителювала у ЗОШ № 16 Північної групи військ. Після повернення до Києва, у 1970 – 1971 рр. працювала інспектором деканату по роботі з іноземними студентами та викладачем німецької мови Київського технологічного інституту легкої промисловості. 1971 р. чоловіка було переведено на службу до Глухова.

1 грудня 1971 р. зарахована на посаду викладача німецької мови з погодинною оплатою у Глухівський ДПІ. 15 лютого 1973 р. переведена в штат на 0,5 ставки викладача німецької мови. 1 вересня 1974 р. звільнена з роботи за власним бажанням у зв'язку з переїздом на нове місце проживання.

У персональній анкеті зазначено володіння німецькою, англійською та польською мовами.

(ВАГНПУ, ОСВ Т. І. Михальченко, 20 арк.).

Мінкевич Зінаїда Євгенівна народилася у травні 1926 року в Брянську в родині працівника залізниці. У 1942 – 1943 рр. – рахівник-касир МТС станції Ібресі Казанської залізниці (Чуваська АРСР, РРФСР). У 1943 р. після переведення батька, родина перебралася на станцію Тихонова Пустинь. 1943 – 1944 рр. – навчалася у дортехшколі при технікумі народного комісаріату шляхів сполучення у Калузі. 1944 – 1945 рр. – бухгалтер паровозного депо Брянськ-ІІ. Після того, як батько перевели на роботу у Глухів (начальник залізничної гілки Глухів – Баничі) працювала рахівником заготконтори Глухівської райспоживспілки (1945 – 1946 рр.).

Впродовж 1947 – 1949 рр. навчалася на фізико-математичному факультеті Глухівського учительського інституту (спеціальність «фізика і математика», кваліфікація «викладач фізики і математики 5-7 кл. і звання вчителя середньої школи з правом викладання в 1-7 кл.»).

3 листопада 1948 р. працювала на посаді лаборанта кабінету математики. 20 листопада 1948 р. – завідувач маткабінетом. За направленням Міносвіти УРСР 15 серпня 1949 р. призначена на посаду лаборанта математичного кабінету Глухівського УІ, з 16 лютого 1950 р. – старший лаборант. 1 березня 1954 р. переведена на посаду асистента кафедри математики.

Викладала дисципліни «математичний аналіз», «аналітична геометрія», «елементарна математика», «креслення». Впродовж 1950 – 1953 рр. навчалася заочно у Сумському ДПІ (спеціальність «математика», кваліфікація і звання «учитель математики 8-10 класів середньої школи»). Звільнена 1 вересня 1959 р. у зв'язку з ліквідацією фізико-математичного факультету.

Безпартійна.

(ВАГНПУ, ОСВ З. Є. Мінкевич, 20 арк.).

Мірошніченко Микола Григорович народився 26 листопада 1956 року в Шостці Сумської області у родині робітника. 1975 р. – слюсар управління «Міжрайгаз». 1975 – 1978 рр. – служба в лавах РА, рядовий ВЧ 75413. 1978 – 1981 рр. – електролізник виробничого об'єднання «Свема». 1981 – 1982 рр. – вихователь на заводі хімреактивів у Шостці. Впродовж 1978 – 1984 рр. навчався на філософському факультеті Київського ордена Леніна державного університету ім. Т. Г. Шевченка (спеціальність «філософія», кваліфікація «філософ», «викладач філософських дисциплін»).

За направленням Міносвіти УРСР 28 вересня 1984 р. прийнятий на посаду викладача (асистента) кафедри марксизму-ленінізму Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського. Звільнений 16 липня 1985 р. за власним бажанням у зв'язку із сімейними обставинами.

Член КПРС з 1981 р. У персональній анкеті зазначено володіння англійською мовою зі словником.

(ВАГНПУ, ОСВ М. Г. Мірошніченка, 11 арк.).

Мойзріст Ніна Анатоліївна народилася 20 жовтня 1949 р. у м. Шостка Сумської області у родині інженера. У 1956 – 1966 рр. навчалася у Шосткінській СШ № 7. У 1956 – 1963 рр. – вчилася у музичній школі м. Шостка по класу фортепіано. 1966 – 1967 рр. – музпрацівник Шосткінського дитсадка № 19. У березні 1967 – серпні 1968 рр. – концертмейстер Шосткінської музичної школи. Впродовж 1968 – 1972 рр. навчалася на музично-педагогічному факультеті Ніжинського ордена Трудового Червоного Прапора державного педагогічного інституту ім. М. В. Гоголя (спеціальність «музика і співи», кваліфікація «учитель музики і співів середньої школи, викладач педагогічних училищ по класу фортепіано»).

За направленням Міносвіти УРСР 15 серпня 1972 р. призначена на посаду викладача музики Глухівського ДПІ. 26 серпня 1974 р. звільнилася за власним бажанням.

Член ВЛКСМ з 1963 р.

(ВАГНПУ, ОСВ Н. А. Мойзріст, 11 арк.).

Мосієвський Йосип Олександрович народився 28 грудня 1914 року у губернському місті Могильові (нині – обласний центр у Республіці Білорусь) у родині робітника. Після переїзду родини до Макіївки у 1929 – 1931 рр. навчався у школі ФЗН. 1931 – 1933 рр. – слюсар Макіївського заводу ім. Кірова. 1933 – 1934 рр. – студент Харківського планового інституту. Впродовж 1934 – 1939 рр. навчався на математичному відділенні фізико-математичного факультету Харківського державного університету ім. О. М. Горького (спеціальність «математика», кваліфікація «математик»). 1939 – 1940 рр. – вчитель математики Харківської СШ № 16. 1940 – 1941 рр. – викладач математичного аналізу та аналітичної геометрії Лебединського учительського інституту. У 1941 – 1946 рр. перебував у лавах Червоної армії. Демобілізувався з посади командира батареї управління артилерійської бригади, військове звання – лейтенант. Воював у складі Воронізького, I Українського, I – III Білоруських фронтів, у т. ч. на території Польщі та Німеччини. Був п'ять разів поранений (тричі легко, тяжко, контузія).

У 1946 – 1948 рр. – директор Тростянецької СШ (Вінницька область). Із 1948 р. – старший викладач та завідувач кафедри математики Конотопського учительського інституту. 1950 р. бюро Конотопського міськкому КП(б)У затвердило його на цій посаді. 1952 р. здав один кандидатський іспит.

Після злиття Конотопського з Глухівським учительським інститутом, 1 вересня 1952 р. призначений завідувачем фізико-математичним відділом Глухівського УІ. Звільнений 1 вересня 1955 р.

Нагороджений орденом «Красная Звезда» (1944 р.), орденами «Отечественная война» I (1945 р.) та II (1944 р.) ступенів, нагрудним значком «Відмінник освіти УРСР» (1951 р.).

За інформацією персональної анкети мав слабкий рівень володіння німецькою мовою. Кандидат в члени ВКП(б).

(ВАГНПУ, ОСВ Й. О. Мосієвського, 47 арк.).

Москаленко Микола Михайлович народився 1 вересня 1946 р. у м. Біляївка Одеської області у родині службовця. 1964 р. закінчив Вітебську СШ № 8. 1965 – 1966 рр. – працював помічником машиніста холодильних установок на Конотопському маслозаводі та слюсарем Конотопського автопарку. Впродовж 1966 – 1971 рр. навчався на факультеті німецької мови інституту іноземних мов Мінського ДПІ іноземних мов (спеціальність «німецька та англійська мови»), кваліфікація «вчитель німецької та англійської мови»). 1971 р. працював викладачем німецької мови у Конотопському ПТУ № 4. 1972 – 1975 рр. – навчався у Московському ДІ іноземних мов ім. М. Горького. 1975 – 1977 рр. – слухач вищих дворічних курсів підготовки викладачів іноземних мов для вузів у Москві («німецька мова»). 1972 – 1974 рр. – закінчив «університет» марксизму-ленінізму при Конотопському міськомі КПУ.

10 вересня 1977 р. призначений на посаду викладача німецької мови Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергеева-Ценського. 1978 р. проходив 4-місячні курси підвищення кваліфікації при Київському ДПІ іноземних мов. Звільнений 4 вересня 1979 р. за власним бажанням.

У персональній анкеті зазначено володіння німецькою та англійською мовами. Безпартійний.

(ВАГНПУ, ОСВ М. М. Москаленка, 19 арк.).

Мусяка Марія Трохимівна народилася 1 серпня 1946 року у м. Гадяч Полтавської області в родині службовців. У 1953 – 1965 рр. навчалася у Гадяцькій СШ № 1. Впродовж 1965 – 1969 рр. навчалася на факультеті педагогіки і методики початкової освіти Глухівського ДПІ (кваліфікація «учитель середньої загальноосвітньої школи з правом викладання у початкових класах», спеціальність «педагогіка і методика початкової освіти»). Під час навчання була Ленінським стипендіатом, членом комітету комсомолу інституту, Головою студентського наукового товариства. У серпні – жовтні 1969 р. – вчитель Глухівської ЗОШ № 5.

16 жовтня 1969 р. призначена на вакантну посаду викладача кафедри педагогіки і психології (0,5 ставки) Глухівського ДПІ. Із 6 листопада 1970 р. – на повній ставці асистента. 8 лютого – 8 червня 1972 р. навчалася на факультеті підвищення кваліфікації при Московському університеті. Звільнена 15 жовтня 1972 р. у зв'язку зі вступом до аспірантури Київського науково-дослідного інституту психології за цільовим призначенням.

У персональній анкеті зазначено володіння англійською мовою. Член ВЛКСМ з 1962 р. Нагороджена грамотами Міністерства освіти УРСР та ЦК ЛКСМУ. (ВАГНПУ, ОСВ М. Т. Мусіяки, 19 арк.).

-Н-

Найдич Марія Савівна (Савична) народилася 13 січня 1905 р. в с. Реймарівка Тираспольського повіту Херсонської губернії (нині – с. Римарівка Окнянського району Одеської області) в селянській родині. 1920 р. закінчила шестимісячні учительські курси у с. Гулянка (нині – Окнянський район Одеської області) та наступного року вчителювала у рідному селі. 1921 – 1922 рр. – вчителька початкової школи с. Ново-Комісарівка (нині – Новокомісарівка Дубосарського району, Республіка Молдова, контролюється сепаратистами ПМР). 1922 – 1924 рр. – повернулася до початкової школи свого села. 1924 – 1926 рр. – навчалася на робітфаці в Одесі. Впродовж 1926 – 1930 рр. навчалася на літературно-лінгвістичному відділенні факультету професійної освіти Одеського інституту народної освіти

(кваліфікація «викладач-спеціаліст мови й літератури в школах профосу, ФЗУ та старших групах трудшкіл»). За направленням Наркомпросу УСРР у 1930 – 1931 рр. працювала у медичному технікумі Миколаєва. 1931 – 1933 рр. – викладач Миколаївського технікуму шляхів сполучення. Також у 1930 – 1933 рр. працювала викладачем і консультантом у партійних школах міста. 1933 р. за сімейними обставинами перебралася до Глухова, де упродовж року працювала у медичному технікумі.

Упродовж 1934 – 1939 рр. працювала викладачем у Глухівському педагогічному (з 1937 р. – учительському) інституті (викладала українську та російську мову і літературу.) та Глухівському сільгоспінституті. У серпні 1941 р. евакуювалася у Мордовську АРСР РРФСР (с. Кочелаєво Ковилкінського району), де до лютого 1944 р. працювала викладачем російської мови та літератури і завучем місцевої неповної середньої школи. Як колишній викладач с/г інституту за викликом Наркомпросу УРСР приїхала до Глухова, де дістала призначення на посаду відповідального секретаря редакції районної газети «За Перемогу». З липня 1944 р. наступні п'ять років працювала викладачем російської мови та літератури у Глухівській фельдшерсько-акушерській школі. У липні 1945 р. закінчила партшколу при Глухівському райкомі КП(б)У.

1 вересня 1949 р. призначена викладачем кафедри мови і літератури (0,5 ставки) Глухівського учительського інституту. 1 вересня 1951 р. переведена на посаду старшого викладача російської літератури. Для студентів українського відділу мовно-літературного факультету читала курси «Виразне читання» та «Сучасна російська мова», російського відділу – «Історія російської граматики», «Дитяча література», «Виразне читання». 26 вересня 1953 р. переведена на посаду асистента російської мови. Звільнена 10 вересня 1954 р. у зв'язку зі скороченням штатів, «з реорганізацією Глухівського учительського інституту та зменшенням навчальних годин по кафедрі мови».

Нагороджена медаллю «За доблестный труд в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (1946 р.). За інформацією персональної анкети мала слабкий рівень володіння німецькою та добрий – молдавською мовами. Член ВКП(б) з 1946 р. (ВАГНПУ, ОСВ М. С. Найдич, 16 арк.).

Никаноров Михайло Юрійович народився 16 травня 1960 р. у м. Муром Владимирської області РРФСР у родині службовця. 1967 – 1977 рр. – навчався у одній зі шкіл м. Глухова. 1977 – 1978 рр. – станочник Глухівського заводу «Електропанель». Впродовж 1978 – 1982 рр. навчався на факультеті загальнотехнічних дисциплін Глухівського державного педагогічного інституту ім. С. М. Сергєєва-Ценського (спеціальність «загальнотехнічні дисципліни», кваліфікація «вчитель загальнотехнічних дисциплін»). У 1982 – 1986 рр. працював вчителем трудового навчання у середній школі с. Славне (Роздольненський район, Кримська область). 1986 – 1987 рр. – вчитель трудового навчання у восьмирічній школі с. Нива (Роздольненський р-н, Кримська область).

1 вересня 1987 р. призначений на посаду асистента кафедри трудового навчання і креслення Глухівського ДПІ ім. С. М. Сергєєва-Ценського. У лютому – травні 1988 р. проходив навчання на факультеті підвищення кваліфікації викладачів союзних республік при Київському ДПІ ім. О. М. Горького. 31 серпня 1990 р. звільнений у зв'язку із зарахуванням до цільової аспірантури НДІ трудової підготовки та профорієнтації АПН СРСР.

Член ВЛКСМ з 1974 р. Безпартійний. У персональній анкеті вказано володіння англійською мовою зі словником.

(ВАГНПУ, ОСВ М. Ю. Никанорова, пагінація відсутня).

Никаноров Юрій Григорович народився 16 вересня 1930 р. у с. Ново-Дугіно Новодугінського району Західної області РСФРР (нині – Смоленська область РФ) у родині службовця. У 1947 – 1976 рр. – служив у кадрах Радянської армії. Військове звання – майор-інженер.

Впродовж 1964 – 1969 рр. навчався на факультеті електроавтоматики Ленінградської військово-інженерної Червонопрапорній академії ім. О. Ф. Можайського (спеціальність «електроавтоматичні системи і прилади», кваліфікація «військовий інженер-електрик»).

29 листопада 1976 р. призначений на посаду завідувача навчальними майстернями Глухівського ДПІ ім. С. М. Сергєєва-Ценського. 20 вересня 1977 р. призначений на посаду викладача кафедри трудового навчання і креслення. Звільнений 1 вересня 1979 р. за власним бажанням у зв'язку із сімейними обставинами.

Член КПРС з 1957 р. У персональній анкеті зазначено володіння англійською мовою зі словником.

(ВАГНПУ, ОСВ Ю. Г. Никанорова, 15 арк.).

Новак (дівоче прізвище до 1970 р. – Мартиненко) Галина Павлівна народилася 18 квітня 1944 р. у с. Нижня Михайловка Пожарського району Приморського краю РРФСР у родині військового. 1950 р. родина переїхала на о. Сахалін, де наступного року у с. Широка Пядь пішла до школи. 1951 р. родина переїхала до Глухова. 1961 р. закінчила Глухівську СШ № 3. 1961 – 1962 рр. – робітниця Всесоюзного НДІ луб'яних культур.

Упродовж 1962 – 1967 рр. навчалася на біолого-географічному факультеті Курського ДПІ (спеціальність «біологія-географія», кваліфікація та звання «вчитель біології та географії середньої школи»). Направлена на роботу у Пермську область РРФСР. У школах № 2 та № 20 м. Грем'ячинська пропрацювала до 1976 р.

З 1 лютого до 1 липня 1977 р. працювала в Глухівському ДПІ ім. С. М. Сергєєва-Ценського на посаді викладача з погодинною оплатою на кафедрі природничих дисциплін.

Член КПРС з 1974 р.

(ВАГНПУ, ОСВ Г. П. Новак, 6 арк.).

Новоплянська Раїса Йосипівна народилася у грудні 1912 року в м. Городок Білостоцького повіту Гродненської губернії (нині – гміна Грудек Білостоцького повіту Підляського воєводства, Польща) у родині ретушерів фотографії. 1912 р. сім'я евакуювалася до Харкова, того ж року помер батько. 1927 р. закінчила семилітню школу у Харкові. 1927 – 1932 рр. – шисьельниця на харківському заводі сільгоспмашинобудування «Серп і молот». За направленням Харківського обкому комсомолу у 1932 – 1933 рр. працювала завідувачем відділу райкому комсомолу Великобагацького району Харківської (з 1937 р. – Полтавської) області. За направленням Харківського обкому КП(б)У в 1933 – 1934 рр. – редактор заводської щоденної газети на харківському заводі «Світло шахтаря». 1934 р. направлена ЦК ВЛКСМ на комсомольську роботу у політвідділ МТС. Невдовзі емтеєсівські політвідділи було ліквідовано і за призначенням Раїса Йосипівна не виїхала. Впродовж 1934 – 1939 рр. навчалася на історичному факультеті Київського державного університету (з березня 1939 р. – імені Тараса Григоровича Шевченка) за спеціальністю «історія», кваліфікація «історик». За направлення Міносвіти УРСР у 1939 – 1941 рр. працювала викладачем історії нового часу у Ворошиловградському державному педагогічному інституті. 1941 р. евакуювалася до Самарканду та працювала на бавовноочисному заводі. У 1942 – 1943 рр. – завідувач відділу агітації і пропаганди самаркандської газети «Ленинский путь». У 1943 – 1950 рр. – старший викладач основ марксизму-ленінізму Ворошиловградського ДПІ. 1950 – 1953 рр. – старший викладач основ марксизму-ленінізму Мелітопольського ДПІ, куди перебралася за чоловіком, якого скоротили з Ворошиловградського інституту. У Мелітополі також викладала у Вечірньому університеті марксизму-ленінізму.

25 вересня 1951 року переведена до Глухівського учительського інституту на посаду викладача основ марксизму-ленінізму. Звільнена 25 серпня 1953 року.

Брат працював співробітником редакції газети «Комсомольська правда».

15 лютого 1950 р. на засіданні Вченої ради Інституту історії України АН УРСР захистила кандидатську дисертацію «Борьба трудящихся Ворошиловградской области против немецко-фашистских оккупантов (июль 1942 – 1943 гг.)». У лютому 1952 р. ВАК міністерства вищої освіти СРСР відхилив рішення Вченої ради інституту історії України АН УРСР за «допущені політичні та методологічні помилки». У 1953 р. переробляла відхилену дисертацію, їздила до Києва та Москви.

Нагороджена медаллю «За доблестный труд в Великой Отечественной войне 1941 – 1945 гг.» (1948 р.). У персональній анкеті зазначено добре володіння німецькою мовою. Член ВЛКСМ з 1927 р. Член ВКП(б) з 1931 р.
(ВАГНПУ, ОСВ Р. Й. Новоплянської, 18 арк.).

Реконструирован жизненный и научный путь научно-педагогических работников (фамилии которых начинаются на буквы «М - Н»), которые работали в Глуховском национальном педагогическом университете им. А. Довженко в советское время. Предложенный перечень является продолжением материалов, опубликованных в «Исторических студиях общественного прогресса» № 2, в 2014 году и № 3, 2015 г. Для создания биографического очерка о Ф. Мазуре также использовались материалы архива Криворожского государственного педагогического института.

Ключевые слова: научно-педагогические работники, вуз, кафедра, ректорат, должность.

Materials for biographic dictionary "Research and educational staff of Oleksandr Dovzhenko Hlukiv National University in 1952 – 1991". The report reconstructs courses of life and science of research and education staff who worked in Oleksandr Dovzhenko Hlukiv National University in Soviet time.

Biography studies the particular life histories of individuals. It pays attention not only to material events in the life of a person, but also to his inner characteristics, searching for the motives of someone's actions, his psychology and mentality. When a biographer takes an explicitly psychoanalytical approach, the term psycho-biography is used. Biographies are written mainly about exceptional or special people and try to achieve a better understanding of their personality. Prosopography is not interested in the unique but in the average, the general and the 'commonness' in the life histories of more or less large numbers of individuals. The individual and exceptional is important only insofar as it provides information on the collective and the 'normal'. For a prosopographer, extraordinary people (such as a Caesar, a Shakespeare, a Napoleon or a Bismarck) are less appealing and to some extent even disturbing because they are 'out of the ordinary'.

Biographies obviously study the entire personality of individuals (external and inner features), whereas prosopography emphasizes the external similarities and differences between individuals within a given population

Biographical studies are undertaken for many reasons, depending not only on the people being studied, but also on those doing the studying. Let me address the second set of reasons. The sine qua non for me is twofold: there must exist relatively unknown facets of the subject's life, work, or extensions of that work by others, and a wealth of source material must be available for mining, somewhere. The detective work of locating, excavating, and refining the material is rewarding as a kind of problem-solving

Each biographical study here consists of a brief summary of the person's life and work, including, as may be appropriate and available, a photographic or other image, list of publications, and links. In the case of the university workers, there are quite a number of on-site links to the species named by them or named in their honor. For subjects about whom a book-length biography exists you'll find here only brief summaries with references to the literature. For lesser-known individuals, you'll find more extensive accounts.

Keywords: research and educational staff, vuz (institute of higher education), department, university administration, office.

© Гирич Я. М.

Стаття надійшла до редколегії 7. 04. 2016 р.